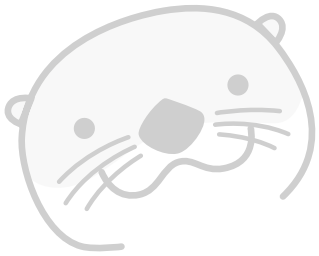

คำแนะนำนักพิมพ์

ชีวิตคนเราเป็นเรื่องแปลก...

เช่นเดียวกับการพบกันของทหารอเมริกันจากหน่วยซีลคนหนึ่งกับ
เจ้าชายแห่งสหราชอาณาจักร

การหลอกลวงเริ่มต้นขึ้นพร้อมกับความรักและความแค้น ที่สุดแล้ว
สิ่งใดจะยังคงอยู่ สามารถติดตามได้ในเล่มค่ะ

Rose
PUBLISHING

กุมภาพันธ์ 2562

Chapter 1 : อาหารมือคำ

นี่คือปี ค.ศ. 2060 และนี่คือสหรัฐฯ ประเทศที่เต็มไปด้วยความยุ่งเหยิงวุ่นวายและความแตกต่างทางชนชั้น ผลการสำรวจจากโพลทั่วประเทศพบว่า อาชีพยอดนิยมอันดับหนึ่งในปีนี้ยังคงเป็นเช่นเดียวกับปีก่อนและปีก่อนๆ นั่นคือ **ทหารแนวหน้า**

อาชีพที่กลายเป็นยอดนิยมที่สุดหลังจากเกิดสงครามโลกครั้งที่ 3 เมื่อหลายปีก่อน เพราะการขาดแคลนทหารทำให้รัฐบาลตัดสินใจทุ่มเงินมหาศาลให้กับกองทัพ เพื่อเพิ่มค่าตัวและแรงจูงใจให้คนมาสมัครเพิ่มขึ้น มันกลายเป็นอาชีพที่สามารถสร้างเม็ดเงินต่อปีได้เป็นจำนวนมาก โดยขึ้นอยู่กับเงื่อนไขเดียว นั่นคือ คุณต้องมีชีวิตรอดกลับมาใช้เงินเท่านั้น!

ทว่าเพื่อให้ทำเงินได้มากแค่ไหน สำหรับคนที่มีหนี้สินจำนวนหลายร้อยล้านดอลลาร์แล้ว มันก็ยังเป็นเรื่องช่วยไม่ได้ที่ทำให้ **เซส แรนดัล** จำเป็นต้องมาหาไลฟ์เพิ่มในเวลาว่าง

ท่ามกลางเสียงดนตรีที่คลอเป็นฉากหลัง ร่างกายในชุดสูทสีเข้มนั่งอยู่ตามลำพังที่บาร์ ในคลับหรูหราของมหานครนิวยอร์กที่ต้อนรับเฉพาะคนที่มีบัตรเชิญเท่านั้น และเพื่อปกป้องความเป็นส่วนตัว รวมถึงกระตุกความเร้าใจอยู่ลึกๆ คลับแห่งนี้จึงมีกฎให้ผู้เข้าร่วมต้องสวมหน้ากากเพื่อปิดบังใบหน้า

เป็นกฎที่ฟังตลก แต่ก็มีประโยชน์มากเวลาคิดจะทำอะไรร้ายๆ

ชายหนุ่มเหี้ยมดืมน้อยๆ มันเป็นรอยยิ้มอย่างที่ทำให้บาร์เทนเดอร์ที่กำลังชงเหล้ายังถึงกับชะงัก ในฐานะของคนทำงานที่คลั่งแค้นนี้มาหลายปี บาร์เทนเดอร์หนุ่มย่อมเคยเห็นผู้คนมากมาย หลุมหล่อสาวสวยที่แม้จะปิดบังใบหน้า แต่ก็ยังดูงดงามแค่เพียงแรกเห็น

ทว่านี่กลับเป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นชายหนุ่มที่ดูแปลกตาคนนั้น แวบแรกที่มองใบหน้าที่มีหน้ากากปิดอยู่ครึ่งหนึ่งนั้น คนคนนี้ก็แทบไม่ต่างอะไรไปจากแขกทั่วไป อาจจะดูต่ำชั้นเกินกว่าควรจะมาอยู่ที่นี่ด้วยซ้ำ เมื่อพิจารณาจากสุทธาคาถุกัน ทว่าทั้งที่เป็นเช่นนั้นในทุกการขยับตัวของเขา ชุดสูทสีดำจะแนบลงไปบนร่างกายกายาที่ดูสมส่วนอย่างที่สุด มือสีแทนที่แตะลงบนแก้วเหล้าชวนให้รู้สึกถึงการเล่นของแสงและเงา และ...ยามที่ผู้ชายคนนั้นเหี้ยมดืมนั้น โลกไม่ได้ดูสดใสขึ้น แต่กลับเหมือนทำให้คนจมดิ่งลงไปในภวังค์แห่งความมัวเมา

ทำให้รู้สึกเหมือนกำลังมองสัตว์ป่าที่ยั่วยุ ชวนให้อยากจับต้อง หากก็ชวนให้รู้สึกถึงอันตรายไม่ต่างกัน

“เอ้อ...” ชายหนุ่มกลืนน้ำลายอย่างอดไม่ได้ มือเลื่อนส่งแก้วเหล้าให้กับอีกฝ่าย “วอดก้าที่สั่งครับ”

“ขอบใจ”

เซสรับแก้วใบน้อยมาถือ มันชวนให้เกือบจะขบขันกับความบอบบางของแก้วบางใส่นี้ หลังจากเคยชินกับการยกขวดเหล้ากระดกปากมาเกือบทั้งชีวิต มันก็ทำให้เซสแทบไม่ชินกับการอยู่ในสังคมชั้นสูงแบบนี้เอาเสียเลย

แต่สาเหตุที่เขาอยู่ที่นี่ก็เพราะ...งานนอกราชการที่แอบรับทำ

สมัยนี้แทบจะเป็นเรื่องปกติไปแล้วที่ทหารประจำการจะแอบรับงานเสริมสักอย่างหรือสองอย่าง กรณีของเซส แรนต์ล เขาทำงานผ่านเอเยนต์ที่คอยคัดกรองงานมาให้ มีตั้งแต่งานง่าย ๆ อย่างเป็นבודดีการ์ดงานชาดคนช่วยตามจับผู้ร้าย หรือกระทั่งงานนอกกฎหมายอย่างช่วยกระทุบแฟนหนุ่มที่มาหักอกเป็นการล้างแค้น ทว่าในบรรดางานทั้งหมดที่ได้รับ ครั้งนี้ทำให้เซสลังเลอย่างที่สุด แต่สุดท้ายก็ตอบตกลงเพราะค่าจ้างล้นๆ

เนื้อหาของงานที่ว่าคือ ในคืนวันเสาร์ให้ไปที่คลับที่หรูที่สุดในนิวยอร์ก และขโมยชิปจากผู้ชายที่ใส่หน้ากากสีเงิน นั่งอยู่ที่โต๊ะตำแหน่ง A9 โดยผู้ว่าจ้างจะรับผิดชอบหาบัตรเชิญสำหรับเข้าคลับมาให้

ฟังดูง่าย แต่ที่ไม่ง่ายก็คือความซับซ้อนที่อาจจะอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ เซลรักความวุ่นวาย แต่ไม่ชอบความยุ่งยาก โดยปกติงานที่เขารับมักจะเป็นเรื่องตรงไปตรงมา ทว่างานครั้งนี้กลับมีข้อน่าสงสัยมากมาย เช่น ชิปนั้นบรรจุข้อมูลสำคัญอะไรไว้ และผู้ชายคนนั้นมีที่มาที่ไปยังไงกันแน่

“นายนี้ชอบคิดอะไรมาก” โจเอล เอเยนต์มือดีบินกลับมา หลังจากได้รับคำถามเป็นชุด “ฉันถามมาให้นายแล้ว ผู้ชายคนนั้นเป็นทนายความ ก่อนหน้านั้นเขาจับดูแลเกี่ยวกับคดีขู่สาว และในชิปนั้นก็มิข้อมูลพวกภาพเด็ดๆ ตอนที่เมียของลูกความไปแอบมีอะไรกับคนอื่น ที่นั่นที่เป็นชายขู่ ดูเหมือนจะไม่อยากเป็นเรื่องอื้อฉาวไปด้วย ก็เลยจ้างนายให้ไปขโมยชิปนั้นมาไงล่ะ”

โจเอลมองคนที่ทำท่าแบ่ปากใส่กล้องมือถือด้วยความหมั่นไส้ “ตกลงจะรับมัยวะงานนี้ บอกไว้ก่อนเลยนะว่า ถ้าทำสำเร็จละก็ คนจ้างจะให้นาย 100,000 ดอลลาร์!”

แค่ฟัง ดวงตาสีเข้มนึกเป็นประกายวาบ จำนวนเงินที่ได้ยินนั้นมากพอจะทำให้เขาตัดสินใจโยนทิ้งความลังเลรวมถึงศีลธรรมใดๆ ทั้งไป “แน่นอนว่า...ต้องรับสิ!”

และนั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้เซสมาอยู่ที่นั่นในคืนนี้ ชายหนุ่มลอบขำเลิ่ยมองไปยังโต๊ะ A9 ที่เป็นตำแหน่งของเป้าหมาย ความมืดภายในคลับแห่งนี้มีเพื่อปกป้องความเป็นส่วนตัวของลูกค้าไฮโซ มันทำให้ทัศนวิสัยนอกเหนือจากบริเวณบาร์ที่ค่อนข้างสว่างกว่าส่วนอื่นเต็มไปด้วยความเลวร้ายอย่างมาก

กระนั้นอาศัยดวงตาที่ผ่านการฝึกมองในที่มืดก็ยิ่งมากพอให้เขาเห็นชายหนุ่มในชุดสูทสีเทาที่ดูราคาแพงไปทั้งตัวกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะนั้นตามลำพัง ผมสีทอง หน้ากากสีเงินปิดบังครึ่งวงหน้าเอาไว้ หากเลี้ยวหน้าที่ได้เห็นก็มากพอที่จะตัดสินใจว่า ไอ้หมอนี้ต้องหน้าตาดีมากแน่ๆ และก็น่าจะรวยมาก ๆ ด้วย...

โชคดีที่คนประเภทนี้มักจัดการได้ง่ายเสมอ

เซสเหยียดยืมก่อนจะวางแก้วอดกำลังกับโต๊ะ ปฏิเสธบาร์เทนเดอร์ที่ทำท่าจะเต็มเหล้าให้ มือหยายยกขึ้นจัดคอเสื้อตัวเองเล็กน้อย ก่อนจะหันไปถามอีกฝ่าย

“ฉันดูเป็นไงมั่ง”

บาร์เทนเดอร์หนุ่มมองชายหนุ่มผิวแทนสูงราวหกฟุตที่กำลังยิ้มให้ ทั้งที่มันใจว่าตนไม่มีรสนิยมชอบเพศเดียวกันแต่อย่างใด แต่มีอะไรบางอย่างในรอยยิ้ม ในน้ำเสียงนั้น ที่ทำให้คนคนนี้เป็นผู้ชายที่ดูเซ็กซี่ที่สุดที่เขาเคยเห็น

“ยอดเยี่ยมมากครับ” บาร์เทนเดอร์หนุ่มตอบด้วยหน้าแดงก่ำแทบไม่อาจละสายตาจากปอยผมสีดำหยักศกที่ระยิบระยับแก้มอีกฝ่ายได้ มันชวนให้อยากเอานิ้วพันเข้ากับปอยผมนั้นอย่างบอกไม่ถูก “...ไม่มีใครในที่นี่ปฏิเสธคุณลงแน่ๆ”

“ขอบใจที่ช่วยให้กำลังใจ”

เซสหัวเราะเบาๆ มือแครงวางเงินพร้อมทิปลงบนถาดรับเงินของอีกฝ่าย ร่างสูงลุกขึ้นยืนอย่างเชื่องช้า ยกมือขึ้นเสยผมยุ่งๆ เล็กน้อย ก่อนจะก้าวเดินตรงไปยังโต๊ะของเป้าหมาย

ภายในคลับมีผู้คนไม่น้อย แต่ก็ใช้จะมาก เซสใช้ตัวหนาๆ ของตนให้เป็นประโยชน์ในการแทรกผ่านฝูงชนไปยังโต๊ะที่ดูโดดเด่นยวบนั้น ดวงตาคู่สีน้ำตาลจับจ้องยังแผ่นหลังกว้างที่หันหลังให้ตน และราวกับอีกฝ่ายจะรู้ตัวว่าถูกใครสักคนมองอยู่ ชายคนนั้นหันกลับมา และมองตรงมาที่เขาด้วยดวงตาที่สีสนของมันเป็นลูกเปลี่ยนด้วยความมิดภายในนี้ มันเป็นเรื่องดี ยกเว้นก็แต่ทำให้เขาเกิดอยากรู้ขึ้นมาแวบหนึ่งว่าดวงตาคู่นั้นเป็นสีอะไรกันแน่...

พันกัลดบนกระพุ้งแก้มเบาๆ นี่ไม่ใช่เวลาที่จะมาสงสัยไร้สาระ ชายหนุ่มฉวยโอกาสทำเป็นว่าการมองสบตาที่เกิดขึ้นนั้นคือการเชื้อเชิญ ร่างกายก้าวเข้าไปนั่งลงยังที่ว่างบนโซฟาข้างกายอีกฝ่าย

“ไงพวก”

เชสเป็นฝ่ายหักท่ายก่อน ร่างสูงเอนหลังพิงกับเบาะนุ่มๆที่ไม่ถูก
จิตตก ทางตาลอบจับสังเกตุบอดี้การ์ดที่ยืนหลบอยู่ตามที่ต่างๆไว้ 4 คน
ไม่สิ 5 คน ทำไมหนายความคนหนึ่งต้องมีบอดี้การ์ดเยะเยะขนาดนี้
ด้วยนะ

รู้สึกสังหรณ์ไม่ดีเอามากๆ ทว่าตอนนี้สายเกินไปสำหรับการถอย
ดวงตาคู่สีน้ำตาลมองสบกับดวงตาคู่คมที่มองตรงมาที่เขาหนึ่งๆ เมื่อได้มานั่ง
ด้วยตัวเองจึงรู้ว่าโต๊ะตัวนี้มีดีกว่าบริเวณอื่นมาก มันทำให้กระทั่งเชสก็ยัง
เห็นแค่เพียงโครงหน้าของอีกฝ่ายภายใต้แสงสลัวราง ร่างนั้นนั่งเงิบไป
เล็กน้อย ก่อนที่ริมฝีปากสีอ่อนจะยกยิ้มบาง

“สวัสดี”

เสียงนุ่มหุ้มเอ่ยหักท่ายตอบเป็นภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงที่ไพเราะ
ที่สุดเท่าที่เขาเคยได้ยิน เชสมองมือใหญ่คู่นั้นที่ส่งสัญญาณให้บริการรินไวน์
อีกแก้วให้เขา สีม่วงเข้ม กลิ่นหอมหวาน ไม่จำเป็นต้องลืมนะสิยังรู้ว่ามัน
มีรสชาติเพอร์เฟกต์แค่ไหน ก็เหมือนกับผู้ชายคนหนึ่งที่ไม่ว่าจะเป็นท่วงท่า
การขยับตัว หรือรอยยิ้มที่แต่งแต้มบนริมฝีปากนั้น ถึงจะเป็นผู้ชายด้วยกัน
แม้จะมีหน้าากและความมืดบดบังโฉมหน้าเอาไว้ แต่เขาก็ยังรู้สึกว่ามีแต่
คำว่าเพอร์เฟกต์เท่านั้นถึงจะเหมาะสมกับอีกฝ่าย

เอละ แล้วจะหาเรื่องชวนขึ้นเตียงยังงีดิ้นะ

นั่นแหละปัญหา แม้ว่ายุคนี้ความรักระหว่างเพศเดียวกันจะไม่ใช่ว่า
เรื่องผิดแปลกอีกต่อไป นอกจากนั้นนักวิทยาศาสตร์ผู้วางงานยังถึงกับคิดค้น
อุปกรณ์อย่างเช่นครกที่เทียมสำหรับทำให้ผู้ชายท้องได้ หรือแม้แต่ถ้วย
เทียมที่จะทำให้สตรีสามารถผลิตสเปิร์มได้ขึ้นมา ทว่าตั้งแต่ต้นจนจบที่
อายุ 22 ปีมานี้ โดยส่วนใหญ่แล้ว ความสนใจของเชสก็ยังคงมุ่งไปที่
เนื้อหนังมังสาอันมีของเพศตรงข้ามมาตลอด ถึงเขาจะไม่มียอดคิดอะไร
กับความชอบของคนอื่น แต่แค่คิดว่าตนเองกำลังโอบกอดร่างกายที่มีแต่
กล้ามเนื้อแข็งๆของผู้ชายก็ทำให้...รู้สึกห่อเหี่ยวไปทั้งใจและกายแล้ว

ทว่าภารกิจครั้งนี้คือการขโมยชิป แน่หนอนว่าสุดหล่อไม่มีทาง
ถูกเขาลง ยกชิปใส่ถาดเทินหุ้มมอบให้เขาแน่ ดังนั้นโอกาสเหมาะที่สุด

จึงเป็นการล่อลวงอีกฝ่ายให้เข้าห้องด้วยกัน ทำให้สลับ คันตัว ขโมยชิป แล้วแผ่นหิน แผ่นง่าย ๆ ได้ใจความ แต่ก่อนอื่นต้องทำให้เจ้าบ้านนี้ตกหลุม เขาให้ได้ก่อน

คิดพลางขยับตัวอย่างอดไม่ได้ ขาแน่น ๆ ที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ ยกขึ้นไขว่ห้าง เซสตัดสินใจใช้วิธีเดียวกับเวลาที่ตนใช้จับหญิง แขนเกร็ง วางพาดลงบนพนักเก้าอี้ด้านหลังของหนุ่มหล่อ

“สำเนียงแบบนี้ คนอังกฤษนั่นหรือ”

ราวกับคำพูดนั้นจะสร้างความขบขันให้เล็กน้อย หนุ่มรูปงามอมยิ้ม ณะตอบ “จะว่าอย่างนั้นก็ได้”

เซสกลอกตาแรง นี่แหละนิสัยคนอังกฤษแท้ ๆ เลย

ใช้ก็ใช่ ไม่ใช้ก็ไม่ใช่ ทำไมต้องตอบให้กำกวมด้วยวะ

“ทำไมคนอังกฤษถึงมาอยู่ที่นิวยอร์กได้ล่ะ” บ่นในใจ แต่ก็ยังยอม พูดดี ๆ ด้วย “มาเที่ยวหรือว่ามาทำงาน”

“ทั้งสองอย่าง แล้วเธอล่ะ”

การที่อีกฝ่ายย้อนถามกลับมา ก็ทำให้เซสพอใจมาก “ฉัน... มาพักผ่อนนะ”

เขาตอบด้วยเสียงกลัวหัวเราะ ทว่าหนุ่มรูปงามเพียงแต่อมยิ้ม สายหน้าน้อย ๆ อย่างที่ทำให้ปอยผมสีทองตกลงมาเคลียไหล่

“เธอเข้าใจผิดแล้ว ที่ฉันอยากถามก็คือ เธอแค่อยากจะมาคุย...”

มือใหญ่วางราบลงบนมือสีแทนของอีกฝ่าย “หรือว่าอยากจะนอนกับฉัน กันล่ะ”

มันเป็นคำถามที่ทำให้เซสถึงกับชะงักค้าง นึกไม่ถึงว่าคำพูดตรงไปตรงมานั้นจะออกมาจากปากของหนุ่มมาดผู้ดีคนนี้ ทั้งที่เขาเตรียมใจไว้แล้วว่าจะต้องพูดจีบพ้อหนุ่มชาวอังกฤษนี้ไปอีกสักชั่วโม่งเป็นอย่างน้อยแท้ ๆ

หนุ่มผมทองมองคนที่มีสีหน้าเหวอ ๆ ด้วยสายตาขบขัน

“เธอไม่พอใจ”

“เปล่า ๆ ไม่ใช่อย่างนั้น” ยกมือขึ้นโบกห้ามไม่ให้อีกฝ่ายเข้าใจผิด “แค่คิดว่าไหนใครบอกว่าเวลาจีบหนุ่มอังกฤษต้องใช้วิธีค่อยเป็นค่อยไปไง”

ท่าทางเหลือเชื่อกับสีหน้าเหมือนแอบผิดหวังหน่อยๆ ที่ยังไม่ได้แสดงความสามารถของตนออกไป จูตรอยยิ้มให้ปรากฏบนริมฝีปากได้รูป ชายชาวอังกฤษยกแก้วไวน์ขึ้นจิบอย่างเยือกเย็นด้วยกิริยาที่ดูเป็นผู้ดีอย่างที่สุด

“บางครั้งการตรงไปตรงมาก็ช่วยประหยัดเวลาได้ เช้าพรุ่งนี้ฉันจะบินกลับประเทศแล้ว ส่วนเธอลาพักร้อนมา แปลว่าคงไม่ได้อยู่ที่นั่นนานนัก ดังนั้นก็ไม่ควรจะเสียเวลาให้มากกว่านี้” มือที่ดูขาวเนียนราวกับไม่เคยลำบากตรากตรำมาก่อนวางแก้วไวน์ทรงสูงลงกับโต๊ะ ดวงตาคู่คมมองสบดวงตาของอีกฝ่าย “คำตอบล่ะ”

เชสหลุดหัวเราะออกมาอย่างอดไม่ได้ ผู้ชายคนนี้น่าสนุกยิ่งกว่าที่เขาคิดเอาไว้มาก “มันก็ต้อง...อยากนอนกับนายอยู่แล้วสิ”

เชส แรนดัล คิดว่าในแง่ร้ายที่สุด เรื่องนี้อาจจะจบลงตามชอกตึกข้างทาง ดีหน่อยก็คงเป็นโรงแรมถูกๆ ในย่านนี้ ทว่าที่ที่ชายหนุ่มชาวอังกฤษพาเขา มา กลับเป็นห้องสวีทบนชั้นบนสุดของหนึ่งในโรงแรมหรูราคาที่สุดในมหานครนิวยอร์ก

เชสมองเตียงที่น่าจะมีขนาดใหญ่กว่าเตียงไซส์ด้วยสายตาใครรู้ ก่อนที่ความสนใจของเขาจะไปจดจ่ออยู่อีกด้าน กระຈกไฟที่กินบริเวณผนังห้องทั้งด้าน เผยให้เห็นทิวทัศน์ที่เต็มไปด้วยแสงไฟของนิวยอร์กในยามค่ำคืนสวยงามตระการตาอย่างที่สุด

ดวงตาคู่สีน้ำตาลจับจ้องไปยังภาพของทิวทัศน์ด้านนอก เผลอติดต่อกับทัศนียภาพของบ้านเกิดที่ไม่ได้กลับมาบ่อยนัก และเมื่อรู้ตัวอีกที มันก็เป็นตอนที่มือคู่หนึ่งวางทาบลงบนกระຈก กักขังเขาเอาไว้ในวงแขนนั้น

ไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าเลย...

แม้จะบอกว่าตนกำลังสนใจกับการชมทิวทัศน์ แต่นั่นก็ไม่ใช่ข้อแก้ตัวในการไม่ได้ยินเสียงอีกฝ่าย ที่สำคัญกว่านั้น...เชสค่อยๆ ไล่สายตาขึ้นไปบนใบหน้าที่อยู่ใต้หน้ากานั้น ก่อนหน้านั้นเพราะนั่งอยู่ก็เลยไม่ทันสังเกตว่า ที่จริงแล้วผู้ชายคนนี้สูงมาก น่าจะประมาณ 190 เซนติเมตรขึ้นไป หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ...สูงกว่าเขา

ความคิดที่ชวนให้หงุดหงิดนิดหน่อย เอาเถอะ ถึงยังไฉ่ความสูงก็ไม่มีผลในแนวราบ เซสมันใจว่าสามารถจับกดพ้อหนุ่มทนายความคนนี้ได้ภายในเวลาไม่ถึงนาที ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่า ตั้งแต่แรกเขาก็ไม่คิดจะให้มันดำเนินไปไกลขนาดนั้นอยู่แล้ว

อย่างมากก็แค่จูบ...

ดวงตาคู่สีน้ำตาลมองริมฝีปากสีอ่อนของอีกฝ่าย ทั้งที่เซสไม่เคยมีความคิดและไม่เคยต้องการที่จะจูบกับผู้ชายมาก่อน งานครั้งนี้ก็คิดว่าคงได้แต่กลั่นใจจูบๆ ไป แต่ว่า...เมื่อได้มองริมฝีปากของอีกฝ่ายแล้ว กลับไม่ทำให้เขารู้สึกลำบากใจเลยสักนิด

แค่จูบเดียว...

มือเกร็งยกขึ้นโอบรอบคอตั้งรังให้ฝ่ายนั้นก้มหน้าลงมาจนแทบสัมผัสได้ถึงลมหายใจของอีกฝ่าย ริมฝีปากทาบทับลงสัมผัสกับความนุ่มที่ชวนให้แปลกใจ ลื่นนุ่มค่อยๆ แตะสัมผัสแผ่วๆ มันเป็นส่วนสัมผัสของคนที่กำลังทดลองลิ้มชิมรสชาติที่ไม่เคยมาก่อน เซสเหยียดยิ้มน้อยๆ รสชาตินี้ไม่ได้หวานนุ่มเหมือนหญิงสาว แต่กลับร้อนแรงและชวนให้น่าปรารถนายิ่งกว่า

ไม่เลว

ชายหนุ่มผละออกมาเพียงเพื่อจะเลียริมฝีปากตนเองเบาๆ ไม่ได้รู้ตัวเลยว่าท่าทางนั้นมันดูเย้ายวนอย่างเป็นธรรมชาติแค่ไหน ดวงตาคู่คมเข้มนั้น ก่อนที่มือใหญ่คู่นั้นจะคว้าใบหน้าของอีกฝ่ายเข้าหา ริมฝีปากทาบทับลงมาลิ้มรสชาติของลื่นนุ่มๆ ที่ขยับเย้ายวนเขาไม่ได้หยุด

มันเป็นจูบหนึ่ง หากก็เป็นอย่างมากกว่าแค่จูบ ตรงข้ามกับท่าทางที่ดูเป็นสุภาพบุรุษ ริมฝีปากที่ทาบทับลงมานั้นกลับไม่ให้ความรู้สึกของความสุภาพแม้แต่น้อย มันเรียกร้อง เปี่ยมล้นด้วยความต้องการ ริมฝีปากบดขยี้ลงมาอย่างรุนแรงจนแทบทำให้รู้สึกเจ็บ ฟันคมที่กัดลงมานับริมฝีปากล่างบังคับให้เซสเผยปากออก ก่อนที่เรียวลิ้นจะบุกรุกเข้ามาภายใน ดูกลิ้นเสียดขวางและลมหายใจของเขาจนล้น

เป็นครั้งแรกที่เซสได้สัมผัสกับคำว่าจูบจนลืมนึกถึง ทั้งที่ลมหายใจแทบขาดห้วง ทั้งที่ในปอดเริ่มจะรู้สึกเจ็บจากการขาดอากาศ หากเมื่อ

ของเขา ยังคงเหนียวรั้งผู้ชายคนนี้ไว้ พวกเขาแลกเปลี่ยนกันเหมือนคนที่กำลังต่อสู้กัน จูบที่เจอไปด้วยรสชาติของเลือด...

ผ่านไปครู่ใหญ่...ในที่สุดพวกเขาก็ละริมฝีปากออกจากกัน เซส หอบหายใจแรง มองริมฝีปากของอีกฝ่ายที่มีคราบเลือดติดอยู่จางๆ ฟันคงจะไปโดนเข้า ก็เหมือนกับที่บนริมฝีปากของเขาเองก็สัมผัสได้กับรสชาติของควาเลือด

หวังว่าหมอนี้จะไม่ได้เป็นเอดส์นะ

ถึงคิดอย่างนั้น แต่ก็ไมอาจปฏิเสธได้ว่านี่คือจูบที่ยอดเยี่ยมที่สุดในชีวิต แค่จูบเดียว หากก็ทำให้ร่างกายตื่นเร้าด้วยความปรารถนา ทว่า...หลังจากนี้ ยานอนหลับที่เขาเคลือบไว้บนริมฝีปากก็จะเริ่มออกฤทธิ์ ผู้ชายคนนี้จะหมดสติ เปิดโอกาสให้เขาได้ทำงานที่คิดจะทำเสียที

ทว่า...

“เฮ้ย!”

เสียงหึ่งตะโกนออกมาด้วยความตกตื่น ยามร่างของตนถูกตัวตวัดขึ้นอุ้มในอ้อมแขนนั้น ดวงตาคู่สีน้ำตาลเบิกกว้าง ต้องมีแรงขนาดไหนกันถึงจะสามารถอุ้มผู้ชายที่สูง 183 เซนติเมตร หนัก 86 กิโลกรัมได้ น่าเสียดายที่ชายหนุ่มไม่มีโอกาสได้คิดให้ถี่ถ้วน ร่างของตนก็พลันถูกโยนลงบนเตียงนุ่ม สปริงเตียงส่งเสียงดังลั่นยามเมื่อร่างสูงของอีกฝ่ายทาบทับลงมา

“เดี๋ยว!” รีบร้องห้ามเมื่อรู้สึกถึงอะไรบางอย่างที่ร้อนผ่าวที่แนบชิดลงมาบนกาย เซสหน้าแดงก่ำ พยายามผลักไล่อีกฝ่ายด้วยสองมือ “เดี๋ยวนะ เฮ้ย!”

ดวงตาคู่คมยังคงเข้มด้วยแรงอารมณ์ ชายหนุ่มมองคนที่มึนท่าทาง ตกตื่นจนหน้าซีดด้วยสีหน้าของผู้ล่า มือแกร่งกระชากเสื้อผ้าวราคาถูกนั้นออก ก่อนจะแทนที่สัมผัสบนผิวหนังด้วยมือของตน

“ครั้งแรกอย่างนั้นเธอ” เสียงนุ่มทุ้มแหบพร่าด้วยแรงปรารถนา ริมฝีปากสื่ออันเหนียวดยั้มอย่างที่ทำให้เซสถึงกับมองตาค้าง มันเป็นรอยยิ้มที่ทำให้หัวใจถึงกับเต้นไม่เป็นจังหวะ “อย่าหวั่นเลย ฉันจะพยายามอ่อนโยน

ด้วยกันแล้วกัน”

นั่นคือคำพูดสุดท้ายที่เซสได้ยิน ก่อนที่ร่างกายนั้นจะทาบทับลงมาหาริมฝีปากนั้น มือคู่นั้น เสียงนุ่มทุ้มนั้นสะกดให้เขาหลงลืมในทุกสิ่ง...
...และเมื่อรู้ตัวอีกทีก็ถูกกลืนกินไปจนหมดทั้งตัวแล้ว...

Fuck Fuck Fuck Fuck Fuck!!!

ย่ำรุ่งมาถึงพร้อมด้วยเสียงกรีดร้องในใจของชายหนุ่มผู้กลายเป็นมือค่านับเตียงของคนอื่นจนเต็มคราบ

เซสอยากจะต่อยตัวเองสักหมัด หรือไม่อย่างนั้นก็เอาหัวพุ่งชนยอดหญ้าตายให้รู้แล้วรู้รอด ใจหนึ่งก็อยากจะโทษยานอนหลับไม่ได้มาตรฐานนั้นที่ออกฤทธิ์ช้าเกินจนทำให้เขาเสียพรหมจรรย์ หากอีกใจหนึ่งก็รู้ว่า...มันเป็นความผิดของตนเองที่ดันเผลอเคลิบเคลิ้มไปในอ้อมแขนของคนที่ไม่ถึงตอนนี้ก็ยังไม่ยอมปล่อยมือจากตัวเขา

ดวงตาขุ่นขวางมองแขนแกร่งที่โอบกอดเขาไว้แนบอกร ใปหน้าหล่อเหลายังคงมีหน้ากากปกปิดอยู่ เมื่อคืนนี้แม้ว่าจะทำกันไปถึงขั้นตอนสุดท้าย แต่คนคนนี้ก็ยังมีระมัดระวังไม่ให้หน้ากากของตนเองหลุดออกมา เช่นเดียวกับหน้ากากของเขา

ส่วนหนึ่งในใจอยากจะกระชากหน้ากากอีกฝ่ายออก เซสอยากเห็นมากพอกับที่ไม่อยากเห็นหน้าตาที่แท้จริงของหมอนี่ ทว่า...ที่สุดแล้วหลังจากที่เงื่อง่าอยู่หลายครั้ง ชายหนุ่มก็ตัดสินใจละวางความอยากนั้นไป การได้เห็นอาจจะตอบสนองความต้องการได้ชั่วคราวช่วยยาม แต่หลังจากนั้นนี่สิแค่คิดว่าความทรงจำเร่าร้อนที่เกิดขึ้นในคืนนี้จะตามมาหลอกหลอนพร้อมด้วยหน้าตาของหมอนี่ มันก็ทำให้เซสตัดสินใจได้เด็ดขาด

คงดีกว่าที่จะไม่เห็นหน้า เพราะมันง่ายต่อการลืมมากกว่า

คำทออยู่ในใจ ขณะพยายามเลื่อนตัวออกมาช้าๆ ทว่าก่อนจะหันได้หลุดออกจากอ้อมแขนนั้น ร่างสูงที่เคยนอนตะแคงก็กลับพลิกมานอนหงาย มือคู่นั้นลากเอาตัวเขาให้ขึ้นมานอนเกยอยู่บนตัวของอีกฝ่ายด้วย

What the Fuck!!!?

แทบอยากจะร้องตะโกนออกมาดังๆ หัวใจเต้นรัวแรงไม่เป็นจังหวะ ทว่าเมื่อเฝ้ารออยู่พักหนึ่ง กลับพบว่าลมหายใจของอีกฝ่ายยังคงสงบเช่นเดิม มันทำให้เชสค่อยๆ ถอนใจออกมา

“โชคดีไป...”

ร่างกำยำลุกขึ้นจากตัวอีกฝ่าย เมื่อยันกายขึ้น ความเจ็บปวดที่เล่นปราดลงไปตามสะโพกทำเอาเขาแทบลืมนึกว่า เชสกัดฟันกรอด ผืนตัวเองให้ลุกจากเตียงด้วยความยากลำบาก เดินกระเด้งกระแฉ่งไปหยิบเสื้อผ้านั่งมาสวมใจไม่ต้องการอะไรมากไปกว่ารีบเผ่นหนีออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด ทว่า...

คำว่าเสียตัวฟรีไม่เคยมีอยู่ในพจนานุกรมของเขามาก่อน!

แม้ร่างกายจะย่ำแย่แค่ไหน แม้จะอยู่ในสภาพที่เรียกได้ว่าแทบเดินไม่ตรงทาง แต่เชสก็ไม่ลืมหาเหตุที่ทำให้ตนมาที่นี่ ชายหนุ่มเริ่มค้นไปตามเสื้อผ้าที่ถอดกระจัดกระจายอยู่บนพื้น กล้องเล็กๆ ใบหนึ่งร่วงจากกระเป๋าเสื้อสูท เมื่อเปิดออกดูก็พบว่าสิ่งที่อยู่ในนั้นคือชิปที่มีหน้าตาและสีล้นเช่นเดียวกับในข้อมูลหุกระการ

“บิงโก”

ถึงจะดีใจ แต่ก็ยิ้มไม่ออก เชสจัดแจงเอาชิปนั้นใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกง ชายหนุ่มหันไปมองคนที่ยังนอนหลับฝันหวานเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่นิ้วกลางจะถูกยกขึ้นด้วยความโมโห!

“ลาซาดีละ!”

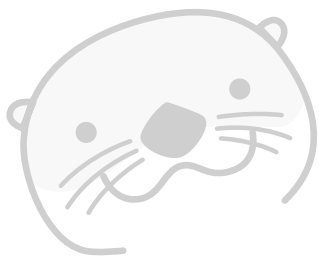
เอ๋ยเป็นคำสุดท้าย ก่อนที่ร่างกำยำในชุดสูทขยับอยู่จะเดินออกไปจากห้องด้วยสีหน้ากรุ่นโกรธ เชสหยุดแหวะที่ตู้โพรเซสเซอร์ห่างจากโรงแรมไปสองช่วงถนน ชิปที่ว่าถูกใส่ในซองจดหมายติดแสตมป์ที่เตรียมพร้อมอยู่แล้ว มันจะถูกส่งไปยังเอเยนต์ของเขาที่แคลิฟอร์เนีย จากนั้นก็เป็นหน้าที่ของโจเอลดำเนินการจัดส่งให้กับผู้ว่าจ้างอีกต่อหนึ่ง

มือเกรงหย่อนจดหมายลงในตู้ ก่อนจะคว้ามือถือขึ้นมาดั่งข้อความไปหาผู้รับอย่างกระแทกกระทั้น

[ภารกิจเรียบริ้อย โอนเงินเข้าบัญชีเดิม olo]

ส่งข้อความเสร็จก็หมุนตัวจากไปอย่างไม่เหลียวหลัง ภายในเช้าวันนี้
เขาจะรีบจับเครื่องบินกลับไปที่ค่ายทหารให้เร็วที่สุด หวังว่าการอยู่ห่างไกล
คงจะทำให้เขาลืมความเสียหน้าในวันนี้ และลืมความอบอุ่นจากร่างกาย
ของผู้ชายคนนั้นได้ในที่สุด!!

แค่นว้อย!!

ทดลองอ่าน

Chapter 2 : นายเล่นกับคนผิดแล้ว

ภายในเพนต์เฮาส์บนชั้น 21 ของคอนโดมิเนียมรีมแม่น้ำ โจเอล อดีตทหารผ่านศึกวัย 40 ผู้ผันตัวเองมาเป็นเอเยนต์รับงานผิดกฎหมาย กำลังนั่งกระดิกเท้าชมวิดีโอรอยยิ้มกริ่มกว่าที่เคย นั่นเป็นเพราะข้อความบนหน้าจอมือถือของตนในขณะนี้

[ภารกิจเรียบร้อย โอนเงินเข้าบัญชีเดิม olo]

“เอส!!”

นั่นมันทำเอาเขาถึงกับร้องตะโกนออกมาลั่นห้อง แม้ว่าขาข้างหนึ่งจะเป็นขาเทียมจากเหตุสงครามที่ซีเรียเมื่อหลายสิบปีก่อน ทว่าชายวัยกลางคนก็ยังเคลื่อนไหวได้อย่างว่องไว ร่างนั้นรีบวิ่งไปที่จอคอมพิวเตอร์ในห้อง มือเคาะคีย์บอร์ดรัวๆ แจ้งความสำเร็จของงานให้ลูกค้ารับทราบ

[งานสำเร็จแล้ว โอนเงิน 1,000,000 ดอลลาร์มาตามที่ตั้งกลงด้วย]

พิมพ์เสร็จจัดส่งแล้วก็อดไม่ได้ที่จะนั่งหัวเราะด้วยความพอใจ ตอนที่มีคนเสนองานนี้มา ตอนแรกเขาก็ลังเลไม่อย่างทำอย่างที่สุด ไม่เพียงแต่เนื้องานจะเสี่ยงมาก กระทั่งเป้าหมายที่ต้องลงมือด้วยนั้นก็ยิ่งเป็นเรื่องเสี่ยงยิ่งกว่า ทว่าหลังจากปฏิเสธไปหลายครั้ง เงินค่าจ้างก็ขยับพุ่งสูงไปถึง 1,000,000 ดอลลาร์ มันเป็นเงินที่มากพอจะทำให้เขาอยู่อย่างสุขสบายไปทั้งชีวิต แล้วมันก็ทำให้โจเอลเริ่มลังเล

แน่นอนว่าเขาอยากได้เงิน ทว่าเป้าหมายของงานครั้งนี้ก็ชวนให้

พูดไม่ออกยิ่งกว่า ต่อให้เขามีความกล้าพอที่จะรับงาน แต่ใครกันล่ะที่จะมีประสิทธิภาพพอที่จะส่งไปและหวังผลสำเร็จได้ ใครสักคนที่จะทำให้ดวงตาที่สูงเลิกลอยขึ้นไปอยู่บนฟ้านั้น หันมาจับจ้องได้แม้ชั่วเวลาหนึ่ง

โชคดีที่แม้แต่เทพเจ้าแห่งโชคลาภก็ยังยืนหยัดอยู่ข้างกายเขา ระหว่างที่กำลังกลัดกลุ้มอยู่นั้น ก็มีอีเมลแจ้งมาจากเจ้าหนุ่มเซส แรนดัล เรื่องได้ลาพักร้อนกลับมาอยู่นิวยอร์ก 1 อาทิตย์ และพร้อมจะรับงานในละแวกนั้นทั้งหมด

ราวกับเป็นโชคชะตา สถานที่ลงมือคือนิวยอร์ก และมือดีที่สุดของเขาก็บังเอิญกลับมาพักผ่อนที่นิวยอร์กในเวลาเดียวกัน โจเอลรีบโทรไปแจ้งให้อีกฝ่ายทราบถึงเนื้อหาของงานใหม่ บิดเบือนความเป็นจริงบางส่วนออกไป และลดราคาว่าจ้างลงเหลือ 100,000 ดอลลาร์...รู้ว่าเป็นจำนวนที่เจ้าเด็กร่อนเงินนั้นไม่มีทางจะปฏิเสธลง และก็รู้ยิ่งกว่าว่า หากไม่เล่าบิดเบือนความจริงแล้วละก็...คงไม่มีใครที่ยังมีสติดีอยู่ที่จะกล้ารับงานนี้

นี่ถือเป็นการผิดจรรยาบรรณอย่างหนึ่ง ในฐานะคนกลาง เขาย่อมมีหน้าที่ที่จะซื่อสัตย์กับทั้งสองฝ่าย ทว่าเมื่อมีเงินล้านเข้ามาเกี่ยวข้อง โจเอลก็ไม่ลังเลที่จะโยนมิตรภาพหลายปีที่มีกับเซสทิ้งไป เขาเลือกที่จะหลอกลวงอีกฝ่ายเพื่อบรรลุเป้าหมายของตน

ทว่าถึงจะตัดสินใจไปแล้ว แต่โจเอลก็ยังอดพะว้าพะวังไม่ได้ คืบหน้าผ่านมา ชายหนุ่มนั่งดื่มเหล้ายอมใจจนได้รุ่ง หากผิดพลาดจนต้องตายอย่างน้อยเขาก็อยากตายแบบผีสุรา

ทว่า...โชคดีที่งานกลับสำเร็จราวกับปาฏิหาริย์

“ไหนดูซิ ๆ” เอเยนต์ผู้โด่งดังแห่งสหรัฐามองจ่อมือถือตนด้วยรอยยิ้มกริม เวลาที่เซสส่งข้อความมาคือตีสี่วันนี้ เพื่อเป็นการป้องกันการตามรอย พวกเขาจึงใช้วิธีการส่งของที่ธรรมดาและโบราณที่สุดอย่างการส่งไปรษณีย์ เป็นไปได้ว่าภายในเช้าวันพรุ่งนี้ ของก็คงจะมาถึง

จากนั้นก็เป็นที่เขาที่จะส่งต่อไปกับลูกค้าหลังจากได้รับเงินค่าจ้างมาแล้ว

แค่คิดถึงเงินล้านก็ทำเอาหยุดหัวเราะไม่ได้ ไม่ต้องลงแรงอะไรก็ได้เงินมาง่าย ๆ ส่วนเจ้าบ่าวเชสก็จะได้ส่วนแบ่งไปหนึ่งแสน ช่างเป็นจำนวนที่เล็กน้อยซะจนใจเอลต์ตัดสินใจโอนเงินให้อีกฝ่ายตั้งแต่เห็นข้อความบนหน้าจอ ถึงยังงี้หลังจากนี้ เขาก็จะกลายเป็นเศรษฐีเงินล้านแล้ว ดังนั้นเงินเท่านี้ก็นึกแทบไม่มีอะไรให้ต้องเสียดายสักนิด

“เฮ้อ โชคดีจังเลยแฮะเรา” เอนหลังพิงกับพนักเก้าอี้นุ่ม ๆ อย่างสบายใจเป็นที่สุด “ใครจะไปคิดว่าเราของมาจากเจ้าชายนั่นจะง่ายขนาดนี้...”

ในความรื่นรมย์ มือหยาบยกแก้วเหล้าขึ้นจิบ ทว่ายังไม่ทันที่แก้วจะได้สัมผัสกับริมฝีปาก กระสุนนัดหนึ่งก็พุ่งตรงเข้ามาจากนอกหน้าต่าง กระหน่ำเข้ากับแก้วในมือจนแตกกระจาย!!

!!!?

มืออาบไปด้วยเลือดจากเศษแก้วที่บาด ตกใจก็สวนตกใจ หากสัญชาตญาณในฐานะทหารก็ยังคงเหลืออยู่ โยเอลถลันลุกขึ้น หมายถึงหลบให้พ้นจากทิศทางการยิง หากในตอนนั้นเอง ร่างสองร่างก็พลันโหนตัวเข้ามาจากทางหน้าต่าง ชายวัยกลางคนทันได้มองตราดอกกุหลาบสีขาวยที่ประดับบนอกเสื้อของอีกฝ่ายแวบหนึ่ง แล้วเท้าของหนึ่งในนั้นก็เตะเข้ามาที่กลางอกอย่างแรงจนถึงกับล้มกระเด็น ความเจ็บที่เกิดขึ้นบอกให้รู้ว่าอย่างน้อยๆ ชีวโครงก็น่าจะหัก แล้วก่อนที่จะทันได้ลุกขึ้นอีกครั้ง ไรเฟิลกระบอกหนึ่งก็จ่อลงบนขมับ

มันจบแล้ว...

นั่นคือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในเวลาไม่ถึงนาที จากชายผู้เต็มไปด้วยความสุขกลับพลิกผันลงสู่สถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุด เอเยนต์มากฝีมือแห่งสหรัฐฯตกอยู่ในสภาพหมดสติอยู่บนพื้น ทำได้แค่มองประตูห้องที่ถูกกระแทกเปิดออก พร้อมกับที่กลุ่มคนในชุดพรางหลายสิบคนก้าวเข้ามาด้านใน

ฝันร้าย นี่มันฝันร้ายชัด ๆ

หวาดกลัวจนต้องหลอกตัวเองว่านี่คือความฝัน กระนั้นตราดอกกุหลาบสีขาวยบนอกเสื้อของทุกคนก็ทิ่มแทงให้รู้ว่านี่ไม่ใช่ความฝัน ร่างหนา

ลันเท็มมองชายคนสุดท้ายที่ก้าวเข้ามาในห้อง ชายหนุ่มชาวอังกฤษในชุดสูท
สีกรมท่า ใบหน้าหมดจดประดับด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ อย่างคนที่อารมณ์ดี
อยู่เป็นนิจ

“เอ็ดเวิร์ด การ์ดเนอร์ ยินดีที่ได้พบครับ”

ช่างเป็นคำทักทายที่สุภาพตามแบบแผน ทว่าชื่อนั้นกลับยิ่งทำให้
โจเอลถึงกับตัวสั่น ในฐานะเอเยนต์ที่รู้ข่าวกรงหลาย ๆ อย่างจากทั่วโลก
มีหรือที่เขาจะไม่รู้จักชื่อนี้ ชื่อของชายที่เป็นคนสนิทของเจ้าชายองค์นั้น...
คนที่เขาเพิ่งสั่งให้คนไปขโมยของมา...

ตรงข้ามกับความหวาดกลัวอย่างเห็นได้ชัดของชายชาวอเมริกัน
เอ็ดเวิร์ดยังคงยิ้มละไมราวกับไม่เห็นถึงสีหน้าซีดเผือดของอีกฝ่าย ชายหนุ่ม
หันไปสั่งการให้คนที่ตามมาจัดการเก็บรวบรวมข้าวของในห้องรวมไปถึง
อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ทุกชนิด ไม่นานจากห้องที่เต็มไปด้วยข้าวของก็
เหลือเพียงความว่างเปล่า โจเอลมองเหล่าคนในชุดลายพรางที่ชนของเขา
ออกไปด้วยความรู้สึกพูดไม่ออก ก่อนที่จะสะดุ้งสุดตัวอีกครั้ง เมื่อชาย
ที่เห็นได้ชัดว่าเป็นผู้ออกคำสั่งในที่นี้หันกลับมาที่ตน

“ขอโทษครับ ربกวานมือถือของคุณด้วย”

อีกครั้งกับคำพูดที่แสนสุภาพ ตอนนั้นเองที่ชายวัยกลางคนเพิ่งจะ
รู้ตัวว่ามือของตนยังกำมือถือจนแน่น โจเอลมองของในมือตนสลับกับ
ใบหน้าอ่อนโยนของอีกฝ่าย แล้วก็ค่อย ๆ ยื่นมือถือส่งไปด้วยมือที่สั่นระริก

“ขอบคุณมาก”

เอ็ดเวิร์ดรับมือถือเครื่องนั้นมาส่งต่อให้กับคนที่ยืนอยู่ด้านหลัง เวลานี้
ห้องว่างเปล่า มือถือก็ถูกเอาไป โจเอลได้แต่กลืนใจรอรับกระสุนที่กำลัง
จะเจาะเข้าขมับของตนในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า ทว่า...

“เอ?”

งจณพูดไม่ออก ชายชาวอเมริกันมองคนที่เคยเอาไรเฟิลจ่ออยู่ที่หัว
ของตนที่พลันล่าถอยออกไป เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ในห้องที่ต่างก็เริ่ม
ถอนตัวออกไปจากที่นี่ และแล้วในท้ายที่สุดในห้องก็เหลือแค่เพียงตัวเขา
และ...เอ็ดเวิร์ด การ์ดเนอร์

“วันนี้ต้องขอบคุณอย่างมากสำหรับความร่วมมือ”

หนุ่มชาวอังกฤษส่งยิ้มให้ราวกับไม่ได้เพิ่งทำการปล้นของทั้งหมดออกไปจากห้องนี้ เอ็ดเวิร์ดผงกศีรษะให้อีกฝ่ายเล็กน้อย ก่อนที่ชายหนุ่มจะก้าวออกไปจากห้องเป็นคนสุดท้าย บานประตูปิดลงตามหลังอย่างเงียบกริบ ทั้งไว้ก็แต่เพียงเจ้าของห้องที่ยังคงนั่งอยู่ที่พื้นอย่างงุนงง...ไม่เข้าใจกระทั่งว่าตนรอดชีวิตมาได้อย่างไร

แต่ว่า...รอดมาก็ดีแล้วนี่!

จากความงุนงงกลายเป็นความตื่นเต้น และกลายเป็นเสียงหัวเราะลั่นอย่างคนที่เก็บเอาชีวิตคืนมาได้ในนาทีสุดท้าย โจเอลหัวเราะลั่น... เห็นได้ชัดว่าชาวลิทัวเนียเจ้าของคั่นนั้นเป็นตัวอันตรายน่าจะเป็นแค่เรื่องโกหกแน่แล้ว เพราะการที่เขายังมีชีวิตอยู่นี้ก็เห็นได้ชัดว่าเป็นเพราะอีกฝ่ายไม่ยอมสู้เรื่องกับสหรัฐฯ สุดท้ายจะอันตรายแค่ไหนก็ต้องกังวลกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอยู่ดี

เวลาเดียวกันที่ด้านล่าง...ร่างสูงของชายหนุ่มในชุดสูทก้าวเข้าไปนั่งในรถคาดีลแลคส์สีดำสนิท

“ไปสนามบิน”

เอ็ดเวิร์ดออกคำสั่ง พร้อมกับหยิบอุปกรณ์ขนาดจิ๋วออกมาจากกระเป๋าเสื้อ ชายหนุ่มผิวปากเบาๆ ก่อนจะกดปุ่มสีแดง

...เสียงระเบิดดังกึกก้องก็พลันดังลั่นมาจากด้านหลัง!!

อย่างไม่แม้แต่คิดจะหันกลับไป ดวงตาสีอ่อนเพียงแค่มองภาพของคอนโดหรูจมอยู่ในกองเพลิงที่สะท้อนจากกระจกข้างของตำรวจด้วยสายตาเรียบเฉย ชายหนุ่มดูนาฬิกาเล็กน้อย ก่อนที่นิ้วเรียวจะกดปุ่มหนึ่งบนที่วางแขน แล้วภาพไฮโลแกรมสามมิติก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า

“ฝ่าบาท” ตรงข้ามกับรอยยิ้มที่เคยมีเมื่อครู่นี้ เวลาผ่านไปหน้าของเอ็ดเวิร์ดเหลือแต่ความเคร่งขรึม “พวกเราค้นห้องของคนกลางแล้ว ชิปปังไม่ถูกส่งมาที่นี่ เป็นไปได้ว่ามันอาจจะกำลังถูกส่งมา หรือไม่ก็มันจะยังอยู่ที่ชายคนนั้น”

คำว่า ชายคนนั้น ถูกเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงที่จริงจังมากกว่าปกติ

ตลอดเวลาที่สิบกว่าปีที่เอ็ดเวิร์ดคอยรับใช้เจ้านายของตน เขาเคยเห็นคนมากมายที่พยายามทำลายอำนาจของอีกฝ่าย เคยเห็นจุดจบของคนเหล่านั้นที่เลวร้ายไม่ต่างกัน ทว่า...นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นเจ้านายของตนถูกลบคมอย่างรุนแรงเช่นนี้

มันเกือบจะเป็นเรื่องเหลือเชื่อ เอ็ดเวิร์ดรู้ว่า แม้ภายนอกเจ้านายของตนจะดูเป็นสุภาพบุรุษมากแค่ไหน ทว่าที่จริงแล้วกลับเต็มไปด้วยความถือตัว เย่อหยิ่ง รักความสะอาดมากเกินกว่าจะแตะต้องตัวคนที่ไม่รู้จัก ดังนั้นการที่ได้ยินข่าวว่าเจ้าชายหิวชายหนุ่มแปลกหน้าที่เพิ่งพบกันไปนอนด้วยกันนับเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อมากพออยู่แล้ว

ทว่าเรื่องที่เหลือเชื่อมากกว่าคือ การที่ชายคนนั้นกลับเป็นนกต่อที่ถูกส่งมา และยังสามารถพอที่จะขโมยชิปไปจากมือเจ้านายของเขา ตอนที่รู้เรื่องนี้มันทำให้เอ็ดเวิร์ดทั้งอยากเห็นมากพอกับที่ไม่อยากเห็น วินาทีที่เจ้านายของตนตื่นขึ้นมาและพบว่าชิปถูกขโมยไป!

หลังจากนั้นการไล่ล่าก็เริ่มต้นขึ้น พวกเขาไม่มีร่องรอยใดๆ ของชายหนุ่มคนนั้น ดูเหมือนว่าคนแปลกหน้าจะรู้ดีว่าตนเองกำลังทำอะไรอยู่ ทั้งที่คลับและโรงแรมต่างก็มีกล้องวงจรปิดคอยจับตาดูอยู่หลายจุด แต่คนคนนี้ก็คล้ายจะสามารถหลบเลี่ยงไม่ให้กล้องพวกนั้นจับภาพใบหน้าที่ชัดเจนได้ทั้งหมด

ดังนั้นภาระจึงต้องตกเป็นของฝ่ายข่าวกรอง พวกเขาตามหาข้อมูลในตลาดมืด จนกระทั่งพบร่องรอยของข่าวที่มีการว่าจ้างผ่านเอเยนต์ชาวอเมริกันให้ขโมยชิปนั้นมาให้

เมื่อมีเบาะแส เรื่องที่เหลือก็ง่ายเข้า หน่วยปฏิบัติการถูกส่งออกไปกระหังตัวเขาที่เป็นมือขวาของเจ้าชายก็ยังถูกส่งมาด้วย เห็นได้ชัดว่าเจ้าชายจริงจังกับเรื่องนี้มากแค่ไหน น่าเสียดายที่ชิปไม่อยู่ที่นี้ แต่อย่างน้อยข้อมูลจากคนกลางก็ทำให้เขาสาวไปจนถึงตัวของชายผู้เหิมเกริมคนนั้นได้

เชส แรนดัล

ลัญจาดิออเมริกัน

อายุ 10 ปี พ่อทิ้งไป เหลือไว้แต่หนี้สินที่กู้เงินนอกระบบมาจำนวน

เกือบร้อยล้านดอลลาร์

อายุ 13 ปี แม่ล้มป่วยเข้าโรงพยาบาล

อายุ 17 ปี จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยท้องถิ่น ในปีเดียวกัน
ได้สมัครเข้ากองทัพอากาศ

อายุ 22 ปี สังกัดหน่วยซูลหน่วยที่ 4 ปัจจุบันประจำการอยู่ที่ฐานทัพอากาศในญี่ปุ่น

ประวัติโดยคร่าว ๆ ของชายคนนั้นปรากฏขึ้นในจอของทั้งสองฝ่าย
นั้นรวมถึงข้อมูลที่เป็นตัวอักษรและรูปภาพในมุมมองต่าง ๆ ถึงจะไม่อยาก
ยอมรับนัก แต่เอ็ดเวิร์ดก็เริ่มเข้าใจว่าทำไมในคืนนั้นเจ้านายของเขาถึงได้
ติดตามต้อใจในตัวชายคนนี้

ด้วยหน้าที่และฐานะทำให้ชายหนุ่มเคยพบเจอคนหน้าตาดีมากมาย
สาวสวยมีเกลือกกลาด หนุ่มรูปงามยังมีมากกว่า ทว่าในจำนวนเหล่านั้น
ทหารอเมริกันรายนี้ก็ยังคงโดดเด่นเหนือใคร

ทั้งที่ไม่ได้รูปงาม เห็นได้ชัดว่าไม่ได้ดูบอบบางน่าทะนุถนอม ทว่า
กลับเป็นเปลวไฟในดวงตาคู่นั้น เป็นรอยยิ้มที่แต่งแต้มบนใบหน้าคมเข้ม
นั้น ที่ปลุกจินตนาการอันเร้นลับของผู้ชายทุกคนให้กลายเป็นความจริง

เย้ายวนอย่างร้ายกาจ

“ผ่าบาท จะให้กระหม่อมไปจัดการเรื่องชายคนนี้ต่อเลยหรือไม่”

...นิ่งไปเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยถามออกมา มันเป็นคำถามที่สมเหตุสมผล
คนกลางตายแล้ว ที่ยังเหลือรอดให้ต้องจัดการก็คือผู้ว่าจ้างและผู้ลงมือ
ในกรณีนี้ ความแรงด่วนที่สุดก็น่าจะเป็นการลงมือกับหมอนี่

ทว่า...

“ไม่จำเป็น”

ภาพโฮโลแกรมสามมิติที่ประกอบขึ้นเป็นภาพของชายหนุ่มชุดขาว
ปรากฏรอยยิ้มออกมา รอยยิ้มเพียงเล็กน้อยที่แต่งแต้มบนมุมปาก รอยยิ้ม
ที่ขึ้นไปไม่ถึงดวงตาสีฟ้าที่แฝงไว้ด้วยเปลวไฟคู่นั้น

“ฉันจะจัดการเรื่องของชายคนนั้นเอง”

แล้วสัญญาณก็ถูกตัดไป ทั้งไว้ก็แต่คนสนิทที่ได้แต่นั่งกลืนน้ำลาย

อยู่กับที่ เอ็ดเวิร์ดเคยเห็นนายเหนือหัวของตนแย้มรอยยิ้มออกมาหลายครั้ง ทั้งรอยยิ้มสุภาพที่มีให้กับคนทั่วไป หรือรอยยิ้มที่มีให้กับคู่ทำธุรกิจ ทว่า นี่เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่เขาได้เห็นรอยยิ้มที่แฝงไว้ด้วยความแหยมแหยม ทำให้รู้สึกถึงอันตรายยิ่งกว่า มันทำให้เอ็ดเวิร์ดไม่นึกอยากเป็นชายคนนั้น เลยสักนิด...

บางทีความตายคงจะดีเสียกว่า เอ็ดเวิร์ดได้แต่สวดมนต์ให้กับอีกฝ่าย อยู่ในใจ ถ้าเขาไปเองอย่างมากที่สุดก็แค่ตาย แต่ถ้าเจ้านายเขาตัดสินใจลงมือด้วยตัวเองแล้วละก็...เป็นไปได้สูงว่า ที่สุดแล้วชายคนนั้นอาจจะกลายเป็นฝ่ายร้องขอความตายด้วยตัวเอง

นายเล่นกับคนผิดแล้ว เชส แรนดัล!!

ฐานทัพสหรัฐฯ โอकिनาวา ประเทศญี่ปุ่น

“ฮัดเซย์!!”

เชสจามออกมาดังลั่น อาการนั้นทำเอาแฮงค์ เพื่อนสนิทในหน่วยที่กำลังวางอาหารลงตรงข้ามถึงกับถอยหนี ชายหนุ่มมองหนุ่มรุ่นน้องที่กำลังจามถี่ๆ ด้วยความสงสัย

“อะไร อยู่ๆ ก็จาม เป็นหวัดอะไระนี่”

“นั่นสิ” เชสขยี้จมูกแรงๆ ที่หนึ่ง ก่อนจะแยกเขี้ยวตอบ “จามมารวมสองอาทิตย์แล้ว สงสัยโดนสาวบนถึงแรงๆ”

“เหอะ” แฮงค์กลอกตาแรง ชินเสียแล้วกับความหลงตัวเองของอีกฝ่าย “รู้ได้ไงว่าไม่ได้โดนผู้ชายบนถึง บางทีอาจจะมิใช่ผู้ชายที่กำลังฝันว่าได้กินนายอยู่ก็ได้!”

คำพูดไม่ได้เจตนา แต่กลับแทงใจดำอย่างร้ายกาจ เชสก้มหน้าลงซ่อนใบหน้าที่เป็นสีแดงสลับเขียวของตนไว้

ผ่านมาสองอาทิตย์แล้วหลังจากที่เขาลากลับจากนิวยอร์ก เชสยังจำได้ถึงสภาพของตนในวันที่กลับมาถึงฐานทัพ กล้ามเนื้อทุกมัดบนร่างเต็มไปด้วยความปวดร้าว ขาอ่อนแรง ทั้งสิ้นจนแทบพยุงตัวไม่ไหว ที่เลวร้ายที่สุดก็คือ ความเจ็บปวดในตำแหน่งที่ไม่เคยเจ็บมาก่อน เจ็บ

อย่างที่ทำให้เขาแทบทนนั่งไม่ได้ และนั่นก็เป็นเพราะ...

หนึ่งรอบบนเตียง

หนึ่งรอบที่กระຈ

และอีกหนึ่งรอบ...บนเตียงอีกครั้ง

‘ฉันจะพยายามอ่อนโยนด้วยก็แล้วกัน’

ไอ้ต้อแหล!!

ใบหน้าคมเข้มแดงก่ำด้วยโทสะ ชายหนุ่มยังจำได้ว่าตนนอนแช่
ออนเซ็นอยู่หลายวันกว่าความเจ็บปวดตามตัวจะพอทุเลาลงบ้าง ทว่าแะ
ยิ่งกว่าก็คือ การที่เขาไม่เคยนอนกับผู้ชายมาก่อน มันทำให้เชสไม่มีความรู้
โดยสิ้นเชิงถึงการดูแลตัวเองหลังจากนั้น และผลของมันก็ทำให้เขา
ไม่สบายตัวอยู่นานเกือบอาทิตย์

และทั้งหมดก็เพราะเจ้าคนอังกฤษนั่น!

ตะเกียบจิ้มลงไปบนหมูชาชูในชามอย่างกระแทกกระทั้น เป็นโชคดี
ที่ท่าทางอันผิดแปลกของเชสไม่ทันถูกสังเกต นั่นเพราะแสงค์ก็กำลังมี
ปัญหาของตนเองเช่นกัน...

แสงค์ เมอร์สัน คือทหารอเมริกันวัย 35 ปี สังกัดหน่วยซีลหน่วย
ที่ 4 และประจำการอยู่ที่ฐานทัพลีรัฐในประเศญี่ปุ่นมาได้สามปีเศษ
แล้ว แม้โอภินาว่าจะอากาศร้อนไปบ้าง แต่โดยรวมแล้วก็ไม่มีอะไรให้ต้อง
บ่นมากมายนัก ยกเว้นก็แต่ แค่เรื่องเดียว...นั่นคือ อาหาร

หลังจากประมาณสิบกว่าปีก่อน มีคนคิดค้นประดิษฐ์เครื่องทำ
อาหารอัตโนมัติ ที่ใช้ส่วนประกอบสังเคราะห์สร้างอาหารเลียนแบบขึ้นมา
ด้วยต้นทุนที่ถูกแสนถูกได้ นับจากนั้นเป็นต้นมา การคงอยู่ของพ่อครัว
ในสถานที่ที่ต้องให้บริการคนมากรูอย่างเช่น โรงเรียน หรือโรงพยาบาล
หรือกระทั่งฐานทัพ ก็เป็นอะไรที่ฟุ่มเฟือยเกินไป เครื่องทำอาหารอัตโนมัติ
ถูกนำมาติดตั้งแทนที่เพื่อลดต้นทุนส่วนเกินดังกล่าว

ในแง่ของคนดูแลงบประมาณนี่เป็นเรื่องที่ดี แต่ในแง่ของผู้ใช้งานจริง
แล้ว เครื่องทำอาหารเกรดต่ำที่มีให้เลือกแค่สองเมนูระหว่างอุด้งเนื้อกับ
ข้าวผัดแฮม ก็เป็นอะไรเลวร้ายมากถึงมากที่สุด

แฮงค์เชื่อมั่นว่าทหารอเมริกันทุกคนที่มาประจำการที่นี่สามารถหลับตาวาดตัวอักษรญี่ปุ่นของสองเมนูนี้ได้โดยไม่แม้แต่จะต้องหยุดคิด เช่นเดียวกับใครก็ตามที่มาประจำที่นี่ตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป อย่างน้อยที่สุดก็ต้องเคยเขียนคำร้องขอให้เพิ่มเมนูอาหารไปไม่ต่ำกว่าหนึ่งครั้ง

“กินๆ เข้าไปหะะ จ้องให้ตาย ข้าวผัดนากก็ไม่เปลี่ยนเป็นอย่างอื่นหรอก”

ช่างเป็นประโยคที่ดับความผันกันอย่างสิ้นเชิง แฮงค์เหลือกตาขึ้นมองเพื่อนทหารที่มีอายุน้อยกว่าตนสิบปีในชุดกางเกงลายพรางกับเสื้อกล้ามสีขาวที่นุ่งอยู่ตรงข้าม แล้วก็ก๊วยากเอาส้อมในมือจิ้มหัวอีกฝ่ายสักที

“Fuck! ไม่พูดก็ไม่มีใครว่านายเป็นไบนะเฮ้ย!”

แฮงค์สบถ ถ้าเป็นคนอื่นคงได้เจอหมัดของเขาไปแล้ว ทว่าเมื่อเป็นหมอณี คนที่กำลังลอยหน้าลอยตาสุดเส้นอุ้งเข้าปาก การกระทำที่รุนแรงที่สุดแสนจะเรียบง่าย หากภาพของริมฝีปากที่กำลังดูดดึงเส้นอุ้งนั้น กลับชวนให้รู้สึกเซ็กซี่อย่างน่าแปลก ไม่ต้องหันไปมองรอบข้างก็ยิ่งรู้ว่าคนที่นั่งโต๊ะรอบๆ นี่ต่างก็รู้สึกอยากให้อะไรบางอย่างของตนมาแทนที่เส้นอุ้งนั้นแน่ๆ

แม้ว่าแฮงค์จะรู้จักเจ้าหนุ่มนี้มานานหลายปีแล้วก็ตาม แต่ทุกครั้งหมอณีก็ยิ่งทำให้เขารู้สึกทึ่งไม่หาย

ทั้งที่เป็นคนผิวสี แต่ผิวของเขาสีไม่ได้เป็นสีดำเข้ม แต่กลับเป็นสีแทนอ่อนๆ คล้ายคาราเมลที่ดูน่าชิม ร่างกำยำสูงหกฟุตเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อแข็งแรงที่แม้แต่ผู้ชายด้วยกันอย่างเขายังถึงกับน้ำลายหก เมื่อรวมกับใบหน้าคมเข้มกับดวงตาสีน้ำตาลที่ดูเปี่ยมเสน่ห์นั้นแล้ว ก็ทำให้เซส แรนดัลเป็นหนุ่มสุดฮอตที่สุดของฐานทัพแห่งนี้

ถ้าเพียงเจ้าตัวจะมีท่าทางสนใจเพศเดียวกันสักหน่อยละก็ แฮงค์ยิ่งกว่ามั่นใจว่าทหารกว่า 80 เปอร์เซนต์ในฐานทัพนี้ จะต้องมาต่อคิวรอให้เซสเลือกแน่ๆ

เสียดายที่แต่เจ้าเด็กบ้านด้นชอบแต่สาว ๆ เท่านั้น...

“อะไร ไม่กินเหรอ ถ้างั้นขอนะ”

ตะเกียบจิ้มลงมานบนแฮมชิ้นหนาๆ ในข้าวผัด ตรงข้ามกับอาหาร

ที่เหลือบานเบอะของทุกคนที่นั่งอยู่ที่นี้ เซสกลับสามารถกวาดอาหารในจานของตนจนเกลี้ยงได้ทุกครั้ง แถมยังสามารถคิบเอาแฮมจากจานของคนเป็นเพื่อนมาเคี้ยวด้วย ๆ อย่างเอร็ดอร่อยได้อีก

ทั้งที่...นี่คือหนึ่งในสองเมนูที่พวกเขาต้องกินวันละสามมื้อ ติดต่อกันมาสามปีแล้ว...

แค่เห็นก็ทำให้แ่งค์รู้สึกอยากอาเจียนมากกว่า...

หมดสิ้นซึ่งความอยากอาหาร ชายหนุ่มวางช้อนส้อมในมือลง ขณะมองคนเป็นเพื่อนที่ฉวยโอกาสลากเอาจานของเขาไปกินต่ออย่างสิ้นหวัง

“เมื่อไหร่พวกเราจะได้เลิกกินของพวกนี้ซะทีนะ...”

“เมื่อไหร่ล่ะเธอ” เซสทวนคำด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ พยายามเข้าปากคำโต “ก็คงเป็นตอนที่สงครามโลกครั้งที่ 3 นี่จบลงซะทีละมัง”

“ให้ตายสิวะ” แ่งค์ตรงออกมา ร่างหนาซบหน้าลงกับโต๊ะด้วยความเหนื่อยอ่อน สงครามบ้าๆ นี่ดำเนินมาเกือบสิบปีแล้ว และเขารวมถึงทหารทุกคนที่นี่ อ้อ อาจจะมีวันเจ้าข้าเซสไว้คน ก็ไม่หวังอะไรมากไปกว่าการให้อีหุ้มเกะนั้นจมๆ หายไปซะ แล้วสงครามครั้งนี้จะได้สิ้นสุดลง!

แล้วพวกเขาก็จะได้กินอย่างอื่น นอกจากอุดังเนื้อกับข้าวผัดแฮมซะที!!

สงครามโลกครั้งที่ 3 หรือในอีกชื่อหนึ่ง “สงครามสแปรตลี” เริ่มต้นขึ้นในปี ค.ศ. 2052 โดยมีที่มาจากการฉีดยาพิพาหในทะเลจีนใต้ ซึ่งยึดเยื่อมาตั้งแต่ปี 1980 โดยในอดีต จีนได้คิดที่จะขยายอาณาบริเวณน่านน้ำของตน จึงได้ตัดสินใจประกาศอ้างสิทธิ์เหนือหุ้มเกะสแปรตลีในทะเลจีนใต้ว่าเป็นกรรมสิทธิ์ของประเทศจีน

แน่นอนว่าการทำเช่นนั้นย่อมสร้างความไม่พอใจให้กับประเทศใกล้เคียงกับหุ้มเกะเหล่านั้น ได้แก่ วั่น เวียดนาม ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย และบรูไน ได้รวมตัวกันเพื่อต่อต้านการประกาศกรรมสิทธิ์นั้น แต่แน่นอนว่าพวกเขาไม่สามารถสู้กำลังของจีนได้ ที่สุดแล้ว ข้อพิพาทนี้ก็กลายเป็นที่ยึดเยื่อกันมานานในเวทีโลก

จนกระทั่งปลายปี 2051 มีการขุดค้นพบบ่อน้ำมันดิบขนาดใหญ่ในหมู่เกาะสแปรตลี ขาวนี้สร้างความฮือฮาให้กับคนทั้งโลก เพราะในขณะที่คาดการณ์กันว่าน้ำมันทั่วโลกน่าจะเหลือพอให้ใช้อีกแค่ไม่กี่ปี และยังไม่มียังพลังงานใดที่น่าจะเข้ามาทดแทนได้อย่างเต็มที่ การขุดพบบ่อน้ำมันแห่งใหม่จึงกลายเป็นที่จับตามองของคนทั้งหมด

ประเทศอื่นๆ ที่อ้างสิทธิ์ในหมู่เกาะเดียวกัน เริ่มแสดงท่าทางแข็งกร้าวมากขึ้น พวกเขาต้องการหมู่เกาะคืนมาจากจีน หรืออย่างน้อยก็ต้องได้รับส่วนแบ่งที่เท่าเทียม ทว่ามีหรือที่จีนที่ถือว่าตนเป็นพี่ใหญ่ในทวีปเอเชียจะยอมให้เป็นเช่นนั้น

หยางจิ้ง ประธานาธิบดีคนปัจจุบันของจีน ได้ออกคำสั่งให้เคลื่อนย้ายกำลังพลไปตั้งฐานทัพอยู่บนหมู่เกาะสแปรตลี เมื่อจีนเคลื่อนไหว มีหรือที่ไต้หวันจะน้อยหน้า อาศัยความคุ้นเคยกับสหรัฐฯ ขอร้องให้ประเทศมหาอำนาจจากอีกฟากหนึ่งของโลกยื่นมือมาช่วยเหลือ

สหรัฐฯ เองก็สนใจในบ่อน้ำมันที่เพิ่งค้นพบใหม่นี้เช่นกัน เบนจามิน วอลเลซ ประธานาธิบดีคนปัจจุบันออกคำสั่งให้เคลื่อนกำลังรบเข้าไปกดดันจีน และเมื่อมีการเคลื่อนไหวจากสหรัฐฯ ก็แน่นอนว่ารัสเซียที่เป็นคู่แค้นมีหรือจะอยู่เฉย กองทหารของรัสเซียถูกส่งเข้าไปช่วยเหลือประเทศจีนในการทำสงครามอย่างเต็มอัตราศึก

สถานการณ์ตกอยู่ในความตึงเครียดนานติดต่อกันหลายเดือน และเมื่อเรือรบของสหรัฐฯ และจีนที่แล่นอยู่ในทะเลจีนใต้เกิดเฉียดกันขึ้นมา กระสุนที่ยิงโจมตีด้วยความเข้าใจผิด ก็ทำให้สงครามโลกครั้งที่ 3 อุบัติขึ้น!!!

สหรัฐฯ ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น ไต้หวัน คือแกนหลักของฝั่งหนึ่ง ขณะที่อีกฝั่งย่อมนำโดยจีน รัสเซีย และเกาหลีเหนือ สมรภูมิการสู้รบกระจายไปทั่วทุกที่ ความเสียหายเกินกว่าจะคณานับ ผู้คนที่ล้มตายยิ่งเกินกว่าจะนับไหว

ในปีที่เซสเข้าร่วมกับกองทัพสหรัฐฯ นั่นคือปีที่สามของสงครามโลกเด็กหนุ่มถูกส่งไปเข้าร่วมรบในที่ต่างๆ ทั้งสงครามแบบกองโจรในเกาหลีเหนือ กระโดดร่มลงมารวมรบในดินแดนหนาวเย็นอย่างรัสเซีย หรือกระทั่งอยู่

ในกลุ่มที่พยายามเดินเท้าบุกเข้าชายแดนของประเทศจีน

หลังจากที่สงครามดำเนินมาจนถึงปีที่ห้า ความเสียหายที่เกิดขึ้น
ทั้งต่อทรัพย์สินและผู้คนก็ทำให้ผู้นำของทั้งสองฝ่ายตัดสินใจเปิดโต๊ะเจรจา
เวลานี้ มันใกล้เคียงกว่าคำว่าสันติวิธีอีก ทว่าพวกเขาก็สามารถจำกัด
พื้นที่ความเสียหายของการรบได้ และแล้วข้อตกลงหนึ่งก็เกิดขึ้น

นั่นคือ ในเมื่อสงครามเริ่มต้นขึ้นที่หมู่เกาะสแปรตลีย์ก็ควรจบลง
ในสถานที่เดิม หรือก็คือใครก็ตามที่ได้สิทธิ์ในหมู่เกาะนี้ไป จะเป็นผู้ชนะ
ในท้ายที่สุดของสงครามโลก

แน่นอนว่าจีนที่มีฐานทัพอยู่บนเกาะนั้น ย่อมอยู่ในสถานะป้องกัน
ขณะเดียวกันสหรัฐฯก็ได้ส่งทหารมาประจำการอยู่ที่ฐานทัพในโอกินาวา
เพื่อใช้เป็นฐานสำหรับโจมตี และนั่นก็เป็นเรื่องเมื่อสามปีมาแล้ว

“ได้ยินว่าพวกเสนาธิการยังหาวิธีทำลายบาเรียไม่ได้เหมือนเดิม”

แฮงค์บอกอย่างเหนื่อยหน่าย สาเหตุที่ทำให้สหรัฐฯตกอยู่ในสภาพ
จมนุ่มตอนนี้ ก็เพราะวิทยาการล่าสุดของรัสเซีย ที่ใช้ประโยชน์จากอนุภาค
อะโรสีกอย่างที่เกิดขึ้นกว่าความเข้าใจของเขา สร้างบาเรียขึ้นปกป้องฐานทัพ
ของจีนในหมู่เกาะสแปรตลีย์ และจนถึงตอนนี้ บรรดาหัวกะทิของสหรัฐฯ
ก็ยังหาทางทำลายมันไม่ได้สักที...

“ถ้าของมันทำลายกันง่าย ๆ สงครามจะยืดเยื้อมานานขนาดนี้ разве”

เซสพูดทั้งเสียงหัวเราะ หากให้กล่าวกันตามตรงแล้ว เขาอาจจะเป็น
หนึ่งในคนที่ร้อนใจน้อยที่สุดสำหรับเรื่องนี้ นั่นเพราะว่า...ยิ่งสงครามดำเนิน
ต่อไปนานเท่าไร โอกาสที่เขาจะดักตวงเงินทองจากอาชีพนี้ก็ยิ่งมีมากขึ้น
เท่านั้น

แต่เรื่องแบบนี้คงบอกพวกรักชาติไม่ได้ละนะ

ชายหนุ่มจัดแจงดักข้าวคำสุดท้ายเข้าปาก ก่อนจะรวบจานชามที่
ว่างเปล่าสองใบมาซ้อนกัน

“ไปเถอะ เดี่ยวประชุมตอนบ่าย สายก็โดนหัวหน้าบ่นอีกหรอก”

บอกพลางก็กระโดดแผ้วเสื่อเอาน้ำไปวางเก็บเข้าที่ ทำทางคล่องแคล่ว
ว่องไวนั้นทำเอาแฮงค์ได้แต่ส่ายหน้า ยิ่งเป็นเพื่อนกับไอ้เจ้านั่นนานเท่าไร

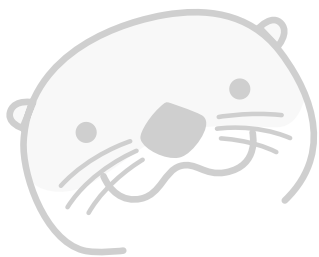
เขาก็ยังรู้สึกถึงความแค้นของตัวเองมากเท่านั้น

“เฮ้ย! รอด้วยสิวะ เซส!!”

ร้องพลางวิ่งตามหลังไป ทว่าคนที่นำหน้าอยู่ก็ไม่ได้ห่างอะไรออกไปมากนัก เซสจามออกมาอีกชุดใหญ่ นิ้วขี้จมูกแรงๆ อย่างหงุดหงิด เขามั่นใจว่าตนเองไม่ได้เป็นหวัด ไม่ได้เป็นภูมิแพ้ และก็ยิ่งมั่นใจว่าอาบน้ำมาสะอาดแล้วแน่ๆ ดังนั้นความเป็นไปได้เดียวที่น่าจะเป็นก็คือ...

ไอ้เจ้าคนอังกฤษนั่นต้องกำลังดำเขาอยู่แน่ๆ

“ฮัดเซย์!!”

ทดลองอ่าน